

Arrest

nr. 221 506 van 21 mei 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat S. MICHOLT
Maria van Bourgondiëlaan 7 B
8000 BRUGGE

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en
Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ethiopische nationaliteit te zijn, op 27 april 2018 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 20 april 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 20 februari 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 4 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat S. MICHOLT verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

“Aan de Mevrouw, die verklaart te heten⁽¹⁾:

naam: T.

voornaam: A. E.

geboortedatum: 30.11.1983

geboorteplaats: <AANVULLEN – LIEUNAISSANCE>

nationaliteit: Ethiopië

In voorkomend geval, ALIAS: B.T. 09/10/1997, T. M. 21/10/2001

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen⁽²⁾, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 20/04/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod ⁽²⁾

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

☐ *1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;*

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort en niet van een geldig visum noch van een verblijfsvergunning op het moment van haar arrestatie.

Betrokkene is op heterdaad betrapt voor inklimming in laadruimte van vrachtwagen. (PV DE.55.OD.000282/2018 van de WPR Oost-Vlaanderen.)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door haar gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

1° Betrokkene heeft na haar illegale binnenkomst of tijdens zijn illegaal verblijf geen verblijfsaanvraag ingediend binnen de door de wet voorziene termijn.

Betrokkene levert geen bewijs dat het vermoeden van illegaal kan weerleggen.

3° Betrokkene werkt niet mee of heeft niet meegewerkt met de overheden.

Betrokkene maakt gebruik van meerdere aliassen en houdt haar echte identiteit verborgen. Betrokkene kwam namelijk met een C visum afgeleverd door Nederland (geldig voor de periode 28.12.2017 – 11.02.2018) de Schengenzone binnen.

Betrokken blijft nu volhouden dat ze van Eritrese nationaliteit is.

Bij het verhoor in het gesloten centrum van Brugge weigert zij iedere medewerking. Ze antwoordt niet op de vragen.

Betrokkene verklaart dat zij momenteel in België is op doorreis naar Groot-Brittannië. Ze verklaart geen familieleden te hebben in België.

Een schending van artikel 8 EVRM kan dan ook niet worden aangenomen.

Betrokken verklaart dat dat ij op de vlucht is omdat zij politieke problemen heeft. Betrokkene verklaart Eritrese te zijn.

Echter, uit onderzoek blijkt dat betrokkene van Ethiopische nationaliteit is.

We stellen dus vast dat betrokkene met haar uiteenzetting geen schending van artikel 3 EVRM aantoon. Om tot een schending van artikel 3 EVRM te kunnen besluiten, dient zij aan te tonen dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat ze in Ethiopië een ernstig en reëel risico loopt te worden blootgesteld aan folteringen of onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen. Het louter ongestaafd aanvoeren van een vermeende schending artikel 3 EVRM kan niet volstaan.

Betrokkene verklaart dat zij geen ziektes heeft. De centrumarts bevestigt dit met een medisch advies op datu van 17/04/2018.

Er is bij terugkeer geen risico op een schending van artikel 3 van het EVRM wat het medische onderdeel betreft.

drie jaar

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. Het eerste middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), het non-refoulementbeginsel, artikel 3 van het EVRM, het billijkheids-, rechtszekerheids- en redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht. Het wordt uiteengezet als volgt:

“Artikel 74/11 Vw bepaalt het volgende:

“ Art. 74/11.[1 § 1. De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval. De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen :”

Hieruit volgt dat een beslissing tot inreisverbod nooit een volledig op zichzelf staande beslissing kan zijn, maar steeds een beslissing tot verwijdering dient te vergezellen.

In de bestreden beslissing is letterlijk het volgende te lezen:

“De beslissing tot verwijdering van 21/07/2017 gaat gepaard met een dit inreisverbod” (stuk 1)

De beslissing tot verwijdering van 20 april 2018 (bijlage 13 septies, werd evenwel geschorst bij het arrest van Uw Raad nr. 203 120 van 26 april 2018 (stuk 10)

Dit arrest werd als volgt gemotiveerd:

“3.3.3.9. De verwerende partij kan niet worden gevolgd waar zij meent dat zij “geen rigoureuze onderzoek (kon) voeren, daar verzoekster zelf iedere medewerking weigerde”. Door haar stugge houding heeft verzoekster weliswaar geen enkel inzicht geboden in haar persoonlijke omstandigheden. De huidige affirmaties van haar raadsman dat zij geassocieerd zou worden met terroristische activiteiten worden bijgevolg geenszins gestaafd. De gemachtigde van de staatssecretaris kan zich echter niet verschuilen achter het gebrek aan medewerking van verzoekster om bij het nemen van zijn verwijderingsbeslissing geen rekening te houden met, en zelfs geen enkel onderzoek te voeren naar de algemene situatie in het land van bestemming, in casu Ethiopië. Het standpunt van de gemachtigde van de staatssecretaris dat verzoekster de Belgische overheden niet om bescherming heeft gevraagd ontslaat hem niet van zijn verplichting om een nauwgezet onderzoek te voeren in het licht van artikel 3 van het EVRM (cf. EHRM 23 december 2012, nr. 27765/09, Hirsi Jamaa v. Italië, §133).

3.3.3.10. Uit de beslissing blijkt niet dat een deugdelijk onderzoek werd gevoerd. Het zorgvuldigheidsbeginsel in het licht van artikel 3 van het EVRM werd geschonden.

Het enig middel is in de aangegeven mate prima facie gegrond en bijgevolg ernstig. Er hoeft niet nader op de overige middelonderdelen te worden ingegaan. (stuk 10)”

De verwijderingsbeslissing waaraan de huidige bestreden beslissing werd gehecht is dus illegaal en nietig. Bijgevolg mist ook de bestreden beslissing elke grond.

Huidig middel is bijgevolg gegrond.”

2.1.2. In het arrest nr. 214 244 van 19 december 2018 heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen zich gebogen over het beroep ten gronde tegen de verwijderingsbeslissing, met name de bijlage 13septies waarnaar de thans bestreden beslissing verwijst. Het beroep werd verworpen ingevolge de verklaring van de raadvrouw van verzoekster dat zij niet langer op het grondgebied verbleef. Er werd tegen dit arrest geen cassatieberoep ingediend bij de Raad van State. Verzoekster kan zich dan ook niet langer op de schorsing van de verwijderingsbeslissing beroepen nu de daarin op het eerste gezicht

vastgestelde onwettigheid ten gronde niet heeft geresulteerd in de vernietiging ervan. De Raad heeft in het kader van het huidige beroep niet de bevoegdheid om zich uit te spreken over de wettigheid van een beslissing die er niet het voorwerp van uitmaakt en al helemaal niet wanneer het beroep ertegen al zijn beslag heeft gekregen in een procedure ten gronde.

2.1.3. Het eerste middel gaat niet verder dan hetgeen hiervoor werd beoordeeld en kan dus in zijn geheel niet worden aangenomen.

2.2.1. Het tweede middel is afgeleid uit de schending van artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet, artikel 3 van het EVRM, artikel 22 van de Grondwet, het billijkheids-, proportionaliteits- en redelijkheidsbeginsel, de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsplicht.

Verzoekster betoogt dat volgens artikel 74/11, §1 van de Vreemdelingenwet de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval, zodat het dossier met de nodige zorgvuldigheid moet worden onderzocht en dat het evenredigheidsbeginsel moet worden gerespecteerd. Dit geldt des te meer, nu een schending van artikel 3 van het EVRM meer dan reëel is, zo stelt zij: het inreisverbod verhindert haar drie jaar lang om zichzelf in veiligheid te brengen. Zij verwijst naar de gedeelde verantwoordelijkheid tussen haarzelf en de overheid die het risico moet beoordelen en tracht een verklaring te geven voor haar gebrek aan medewerking op dit vlak, medewerking die zij nu wél zou willen verlenen. Evenzeer benadrukt zij dat volgens het EHRM de overheid een verregaande onderzoeksplicht heeft wanneer het een verwijdering betreft naar een land waarvan uit de rapporten blijkt dat mensenrechtenschendingen er veelvuldig voorkomen. Zij citeert uit rapporten omtrent de situatie in Ethiopië waaruit zij een schending afleidt van de artikelen 3 en 5 van het EVRM. Verder stelt zij dat geen voldoende grondig onderzoek werd gevoerd naar de risico's die een repatriëring naar Ethiopië met zich zou kunnen brengen, dat zij niet voldoende grondig werd gehoord in het bijzijn van een tolk Amhaars en besluit zij met de grief dat de huidige bestreden beslissing tot gevolg zal hebben dat de verwerende partij haar in contact zal brengen met de Ethiopische overheid die zij is ontvlucht.

2.2.2. Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Artikel 5 van het EVRM heeft betrekking op het recht op veiligheid en vrijheid.

De bestreden beslissing steunt op artikel 74/11 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan worden bijgetreden waar zij betoogt dat de duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De risico's die verzoekster inroept in het licht van de artikelen 3 en 5 van het EVRM zijn evenwel onlosmakelijk verbonden met haar verwijdering van het grondgebied en dus met het bevel om het grondgebied te verlaten, dat niet het voorwerp uitmaakt van het huidige beroep.

Het inreisverbod maakt een afzonderlijke doch duidelijk accessoire maatregel uit ten opzichte van het bevel om het grondgebied te verlaten van 9 december 2016 (cf. RvS 18 december 2013, nr. 225.872). In de bestreden akte wordt overigens uitdrukkelijk vermeld dat het inreisverbod gepaard gaat met de beslissing tot verwijdering van 20 april 2018. Indien de specifieke situatie, in het licht van de geschonden geachte bepalingen, de verwerende partij verhindert aan de betrokken vreemdeling een bevel om het grondgebied te verlaten op te leggen, dan zal zij ipso facto ervan verhinderd zijn om een inreisverbod op te leggen. Deze schendingen kunnen dan ook slechts dienstig worden aangevoerd tegen een beslissing tot verwijdering, doch zij zijn op zich niet relevant ten aanzien van het bij deze beslissing tot verwijdering gepaard gaande inreisverbod. Hierbij moet worden geduïd dat een inreisverbod op zich geen uitwijzing noch een verwijdering van het grondgebied gelast, doch enkel inhoudt dat het de betrokken derdelander verboden is om zich gedurende de geldingstermijn toegang te verschaffen tot het grondgebied of te verblijven op het grondgebied van de Schengenstaten (cf. artikel 1, 8° van de Vreemdelingenwet).

De beweerde schendingen van de artikelen 3 en 5 van het EVRM hebben derhalve geen uitstaans met het opleggen van het thans bestreden inreisverbod. Er valt dan ook niet in te zien waarom hierover zou moeten worden gemotiveerd.

In de mate dat verzoekster nog betoogt dat het inreisverbod haar verbiedt om hier de komende drie jaar bescherming te zoeken, moet erop worden gewezen dat zij er zelf voor heeft geopteerd geen verzoek

om internationale bescherming in te dienen en inmiddels van de radar is verdwenen, zoals blijkt uit de verklaringen van haar raadvrouw, dat artikel 74/11, §3, tweede lid van de Vreemdelingenwet bepaalt dat *“het inreisverbod [...] niet [kan] ingaan tegen de bepalingen betreffende het recht op internationale bescherming, zoals gedefinieerd in de artikelen 9ter, 48/3 en 48/4”* én dat naar luid van artikel 74/12, §1, eerste lid *“de minister of zijn gemachtigde [...] het inreisverbod [kan] opheffen of opschorten omwille van humanitaire redenen”*. Ook dit argument kan derhalve niet worden aangenomen.

Waar verzoekster, tot slot, nog ergens alludeert op de schending van artikel 22 van de Grondwet en artikel 8 van het EVRM, moet erop worden gewezen dat zij dat op geen enkele wijze toelicht, zodat dit middelonderdeel niet ontvankelijk is.

2.2.3. Aangezien de overige in het tweede middel aangevoerde schendingen alle verband houden met de vermeende schending van de artikelen 3 en 5 van het EVRM, volstaan de voormelde vaststellingen om te komen tot de conclusie dat het tweede middel in zijn geheel niet kan worden aangenomen.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig mei tweeduizend negentien door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS